

en vis Mængde af et angivet Parti har man dog ment udtrykkelig at burde henføre til det generisk bestemte Køb for at afskære den Tvivl, der ellers vil kunne opstaa i disse forøvrigt ikke særdeles praktiske Tilfælde. En Henførelse af disse Tilfælde under Reglerne om Genuskøbet vil efter disses eget Indhold næppe i nogen Henseende volde Ulempe. Ved Udtrykket „en vis Mængde“ af et angivet Parti har man ikke ubetinget udelukket de Tilfælde, i hvilke Salgsgegenstanden er angivet som en Brøkdæl af et Parti, f. Eks. af en svømmende Ladning, naar nemlig denne Angivelse i Virkeligheden er at forstaa som en af Parterne paa Grund af deres Kendskab til det hele Partis Størrelse benyttet bekvem Form for Angivelsen af en vis Mængde.

§ 4.

Som ovenfor anført, medfører de egentlige Handelsforholds Natur til en vis Grad Nødvendigheden af særlige Regler. Disse findes i Udkastets §§ 6, 21, 3die Stykke, 27, 28, 1ste Stykke, 32, 38, 1ste Stykke, 51 og 52, 1ste Stykke. Loven maa derfor give den fornødne Afgrænsning af disse saakaldte „Handelskøb“. En skarp Afgrænsning er saa meget mere paakrævet, som de for Handelskøb særlige Regler udmærke sig ved Hævdelsen af en større Strængighed i de ved Købet paadragne Pligter.

Den fra et udelukkende Hensyn til en let og sikker Lovanvendelse anbefalelsesværdige Regel, at alle Køb, som indgaas mellem Handlende, falde ind under Udkastets særlige Regler om Handelskøb, lader sig nu ikke opretholde. Der kan ikke fra den materielle Retfærdigheds Synspunkt anføres nogen fyldestgørende Grund til, at de strængere Regler om Handelskøbet, f. Eks. om Køberens Under søgelsespligt (§ 51) skal anvendes paa et Køb mellem Handlende, naar denne deres personlige Egenskab ikke netop staar i Forbindelse med Købet. Kun naar selve

Købet staar i direkte Forbindelse med Parternes Handelsdrift, gør de for Handelskøbet særlige Hensyn sig gældende med tilstrækkelig Styrke. En saadan Forbindelse foreligger imidlertid ikke blot, naar Købet indgaas i den Hensigt hos Køberen at forhandle det Købte videre, være sig i væsentlig uforandret eller i forarbejdet Tilstand, men ogsaa, naar Købet angaar Genstande, der ere bestemte til Benyttelse ved selve Bedriftens Udøvelse, f. Eks. en Handlendes Køb af Kontorrekvisiter og en Fabrikants eller Haandværkers Køb af Maskiner, Kul og lign. I ordentlig førte Forretninger foregaar Indkøb af sidstnævnte Arter i de selv samme Former, hvori den egentlige Virksomhed drives. — Udkastet udtrykker dette ved at fordre, at Købet skal være indgaaet mellem Handlende „i eller for deres Bedrift“. — Om det Tilfælde, at kun en af Parterne er Handlende, henvises til det ovenfor S. 15 bemærkede, hvortil kun føjes, at det ogsaa forekommer, at en for Handelsforhold uddannet Sædvane omfatter Tilfælde af denne Art.

Medens de tre Udkast stemmer overens i den i § 4 1ste Stykke omhandlede mere formelle Fastsættelse af Handelskøbets Begreb, frembyder de visse Forskelligheder i Bestemmelsen af, hvad der skal forstaaes ved Handlende (§ 4, 2det Stykke). Disse Forskelligheder ere dog ikke af indgribende Betydning, og vedrøre navnlig ikke Forhold, hvor en Indgaaelse af Køb mellem Personer fra forskellige Lande i større Omfang kan tænkes at blive praktisk, og hvor derfor Overensstemmelse vilde have været særlig ønskelig. Størst er Forskellen i hvert Fald i ydre Henseende mellem det danske og norske Udkast paa den ene Side og det svenske paa den anden Side, idet sidstnævnte Udkast i Modsætning til de to andre fastsætter Købmandsbegrebet i direkte Tilknytning til Lovgivningens Regler om Bogføringspligt. Fra dansk Side har det været Genstand for Overvejelse, om